

— извика единъ на ухото му. — Безстрашенъ човѣкъ! Бързъ билъ като заякъ, а пѣкъ скачалъ като лъвъ! Търсятъ го подъ дърво и камѣкъ!

Болниятъ козаръ погледна портрета, после отстъпи и кривна изъ една прѣка уличка. Потропа на една врата. Стопанинътъ изскочи и надникна презъ вратната.

— Тука ли живѣе Кошниковъ, дето лѣкува съ билки! — попита окърпениятъ пѣтникъ.

— Тука, тука — азъ съмъ! — отвърна човѣкътъ.

— Зжбъ ме щрака, братко, та идвамъ чакъ отъ пещеритѣ! — каза неканениятъ гостъ и безъ да му мисли се намѣкна въ двора.

Народниятъ лѣкаръ го заведе вкъщи. Дадѣ му столъ. Козарътъ преди да седне свали рунтавия калпакъ и развърза главата си. Въ тоя мигъ Кошниковъ изблеши очи и потрепера като листъ. Сърдцето му се сви и стана малко, като орѣхче. — Предъ него стоеше Левски.

Апостолътъ засука единия си му-

стакъ на кравай и се усмихна. Тупна по рамото своя вѣренъ човѣкъ. А Кошниковъ отъ учудване само пулѣше очи. Ржцетѣ му треперѣха. После не седна, а се струполи на единъ столъ. Седна и Левски.

— Знаешъ ли, ти, Василе, че те търсятъ по таванитѣ и керемидитѣ? А ти си се намѣкналъ въ лапитѣ на мечката!

— Знамъ! — отвърна Левски съ дигната глава. Огненитѣ му очи свѣтѣха.

— Бѣгай отъ Сопотъ! — извика добриятъ човѣкъ.

Левски се замисли и заби погледъ въ разгорещѣната пещца. После поклати глава.

— Ще бѣгамъ, брате, а ти отнеси поздравъ на мама, че може да се не видимъ вече!

До вечерята Левски не мръдна отъ мѣстото си. Мжка тровѣше душата му. Най-скжпо-

то за апостола — дѣлото, почна да се руши, да пропада.

Като мръкна и отъ Балкана нахлу лепкавата и остра мѣгла, Левски си взе сбогомъ отъ своя вѣренъ